

— Гуши, гуши! — милваше Петъръ Габара свинята и гледаше свинчетата, както се наредили едно до друго да сучатъ. . . И вѣрно е, че свинята е щастие! — Започна Петъръ Габара. Една свиня може да прехрани едно скромно семейство. Ето тази свиня се опраси съ 14. То е цѣло богатство.

Въ това време червениятъ гащатъ пѣтелъ, намѣрилъ кжшей, скжтка кокошкитѣ и около него се събраха орлякъ пилета.

Какви сж тия едритѣ, като пуйки? — Запита Боянъ.

— Това сж тулузки . . . ония сж чехски . . . другитѣ тамъ канадски.

После тѣ отидоха при кравитѣ, въ чиито обори бѣ чисто и приветливо. Тамъ Боянъ Андреевъ видѣ крави, швейцарска порода, маджаркини и нѣколко теленца, които имаха намодрници. Завиха къмъ конюшната, гдето между другитѣ коне забеляза онзи, който язди миналата нощъ; отбиха се въ помѣщението на слугитѣ. Тамъ бѣше Желѣзко, който бѣ извадилъ синя рубашка и я прегледваше да ли има нѣгде скжсано.

По пжтя на връщане Боянъ запита Стойка: каква е тая рубашка на Желѣзка и той му разправи, че у тѣхъ когато се върши полска работа, всички си иматъ полска носия.

— Азъ обичамъ, — обясняваше Петъръ Габара, — хората ми да сж спретнати и да си личатъ, кога работятъ. Така тѣ се различаватъ отъ другитѣ работници, а и нѣкакъ е прилично. Въ това има нѣщо казарменско, но азъ съмъ свикналъ на редъ и дисциплина . . . Нека утре идемъ на жътва ще видишъ, че тѣй е по-редно. — И за тебе ще се намѣри единъ костюмъ?

— Азъ искамъ да работя, — додаде Боянъ.

— Разбира са . . . Всички ще работимъ. Инѣкъ ще бже обидно за другитѣ.

Тръгнали за въ кжщи—отъ къмъ габаритѣ се раз-